

Shilan Shorsh: Innlegg i paneldebatten på seminaret "Flerstemt feminisme eller søsterskap til besvær"

Litteraturhuset, Oslo 15de oktober 2009

Jeg er leder for *SDKK Selvstendig Demokratisk Kurdisk Kvinneforening*, som jeg tok initiativ til i 2004. Jeg jobber som prosjektleder i halv stilling og på deltid i Bofellesskap for utviklingshemmede, og studerer kjønn ved Universitetet i Bergen. Jeg har bodd i Norge i 11 år, vært aktivist i Norsk Folkehjelp i 5 år, medlem i partiet RV fra 2002 til 2007, og Kvinnepolitisk ansvarlig i Bergen RV i 2 ÅR.

Jeg har også vært medlem i *Kvinnefronten*.

Jeg vil først si at kurdisk kvinnebevegelse er veldig svak i Norge, derfor tror jeg at det er ikke så mange kurdiske feminister som har prøvd å bygge bro eller samarbeider med norske feminister eller norske kvinne organisasjoner. Årsaken til at den kurdiske kvinnebevegelsen er svak har med integrering å gjøre og at våre saker ikke har blitt politisk mote ennå hos norske feminister eller hos norske politikere. På den andre siden har det med frihet og demokrati i den kurdiske familien og det kurdiske miljøet å gjøre. Likevel har jeg startet *SDKK*, stått på og flere ganger prøvd å samarbeide med norske feminister som for eksempel:

- Har vært medlem i *Kvinnefronten* og prøvde mange ganger å engasjere dem angående kurdiske kvinners utfordringer i Norge og Kurdistan. En liten jente på 17 år som het Doa ble steinet til døde.

SDKK jobbet mye med saken. Vi involverte *Amnesty*, UD, og media både i Norge og England. Vi skrev en pressemelding og fordømte drapet. Vi kontaktet *Kvinnefronten* og ba om å støtte til initiativet, og ha felles pressemelding som de fikk et forslag til fra meg. Teksten ble skrevet av meg og språkvasket av en venn som var AKP.

Kvinnefronten ville ikke støtte initiativet og jeg fikk beskjed at de ikke ville støtte med en gang de så at e-posten ble "replayed" av et AKP medlem og der jeg ba om hjelp for språk vasking. (AKP hadde ikke noe med initiativet å gjøre). Dette viste at disse feministene stort sett bare jobber med de som er enig med dem og at det er ikke stor takhøyde for forskjellige meninger. Og at man kan bli stemplet og utestengt med engang de tror du tilhører en ideologi som de ikke er enig med.

Mens jeg var medlem i *Kvinnefronten* så følte jeg at de ikke var interessert i saker som jeg foreslo. Organisasjonen brukte masse krefter for Tanzania og omskjæring og aids. Da jeg tok dette opp så svarte de at de ikke hadde mer tid, og at de ikke har peiling på forholdene for kurdiske kvinner. Når jeg sa at jeg kunne være kilde og informere dem, så var de likevel ikke interessert i å høre. Jeg følte at de var mest opptatt av det som kan kalles for politisk mote og at de ville støtte afrikanske og palestinske kvinner for å være politisk korrekte. Jeg har likevel invitert dem på seminarer og andre aktiviteter uten at en eneste dukket opp eller viste interesse

(med ett unntak). Organisasjonen har ikke prøvd å samarbeide med min organisasjon. Ofte er det slik norske feministorganisasjoner og norske partier velger en person fra en etnisk gruppe og bruker dem til det formålet de ønsker inn i deres organisasjon. Og den personen må være enig og lydige og jobbe etter deres ønske og strategi med de sakene hvite feminister velger. Hvis du er for ivrig, og engasjerer deg mye og er synlig blir du trussel for dem. Du er akseptert så lenge du gjør det du får beskjed om på den måten som er akseptert hos dem.

På samme måte har heller ikke *Kvinnegruppa Ottar* vist interesse. Jeg tenker at norske kvinneorganisasjoner kan påvirke, men de ønsker ikke at minoritetskvinner skal få innflytelse i deres organisasjon.

- I 2005 i forbindelse med 8.mars ble jeg i intervjuet i BT og saken var om tvangsekteskap som kom på første side. Jeg har snakket om saken og kritiserte kurdiske menn og kurdiske org som hindrer integrering (uten å navn gi person eller organisasjoner). Jeg ble truet på livet etter det og det ble hengt plakater om meg på alle innvandrere butikkene (der det stod at den kurdiske befolkningen må ta standpunkt og jeg skulle drepes). Kurdiske menn mente at jeg var en sviker og skulle dø. Jeg fikk ikke noe støtte fra RV sine feminister og de sørget for at landsstyret ikke gikk ut med pressemelding. Torstein Dahle som person fikk lov å skrive en støtte i avisen. De såkalte feministene mente at jeg ødelegger for partiet og hjelper FRP og det sprer rasisme. I tillegg fikk jeg beskjed om å ikke uttale meg i avisen og at de kunne snakke bedre på vegne av meg. I dette tilfelle opplevde jeg at verken jeg, eller de jentene som ble tvangsgiftet var viktige, heller ikke at ytringsfrihet var min rett. Det eneste som var viktig var ikke å miste stemmer for partiet fra kurdiske konservative menn som var villige til å drepe. Da den somaliske jenten ble slått i Oslo så kom RV med uttalelse og støttet henne. Men ikke i mitt tilfelle, fordi jeg var en "skade for partiet" og det kunne miste stemmer på grunn av min uttalelse, selv om jeg snakket på vegne av *SDKK*.

Det var forferdelig å møte disse selvgode kvinneaktivistene i en tid som var så skremmende for meg. De gav meg ingen støtte og ingen medfølelse, bare kritikk. Uten den støtten jeg fikk fra venner i Norge og utlandet i denne perioden så hadde jeg ikke klart meg.

- Hvis det hadde vært noen saker om kvinnepolitikk som de ville diskutere i RV, reagerte de med en gang dersom jeg bare stilte spørsmål før jeg gjorde opp mening om saken, som for eksempel abortspørsmålet. Jeg fikk følelsen at jeg måtte være hvit inni meg for å være med. Det var lett for de norske aktivistene å hjelpe hjelpeløse kvinner, men vanskelig å samarbeide med eller rekruttere sterke minoritetskvinner.
- Jeg ble utstøtt av muslimske kvinner når jeg argumenterte mot æresdrap og kritiserte religion. Jeg møtte motstand fra norske feminister, *Kvinnegruppa Ottar* og

innvandrerkvinner hvis jeg hadde kritisert Islam. Norske feminister kritiserer mer kristendom enn de kritiserer islam. Både arabiske, somaliske, afrikanske og norske muslimer og norske femnister som var venstreorientert var sterkt imot kritikken min.

I begynnelsen ville ingen andre kvinneorganisasjoner samarbeide med *SDKK*. Nå har ting forandret seg og eg samarbeider med noen av dem i tvangsekteskapsprosjektet. Forandringene har skjedd gradvis.

Feministene fra RV har mistet innflytelse blant muslimske kvinner og andre feminister i Bergen. Og jeg er heller ikke med i partiet lenger. Enkeltpersoner i de norske kvinnemiljøene har deltatt på seminarer og holdt innledninger. (Jeg tok initiativet og inviterte dem flere ganger).

Da angrepene fra innvandrer menn var som hardest ble jeg fra moskeens talerstol beskrevet som djevelens datter som var sendt for å ødelegge muslimske kvinner. Dette er endret etter at påvirkningen på muslimske kvinner fra hvite feminister minsket. I vår hadde vi en lærer fra moskeen som holdt et klokt innlegg om tvangsekteskap på vårt seminar.

- I Bergen har vi i 2004 hatt en aksjon for morsmål. Det var en sak der bystyret ville desentralisere morsmålsundervisningen. Både som medlem i partiet RV og som kurder ble jeg engasjert i en *Fellesaksjonskomité* som gikk ut fra *Det Felles Innvandreråd* i Hordaland. Noen av partiene i bystyret støttet oss, og det var mer enn 80 organisasjoner som deltok. Da vi ville forsette etter bystyrets vedtak fikk vi stor motstand. Det virket som noen av mennene i *Det Felles Innvandreråd* ville vise at det var de som styrte, Fellesaksjonskomitéen hadde fått til aktivitet og mobilisering som var stor. RV og SV-politikere i opposisjon ville på samme måte stoppe aktiviteten og fokusere på samarbeid med Arbeiderpartiet. Slik møtte vi et brutalt angrep fra føydale innvandrer menn og radikale kvinner. Noe av dette kan være begrunnet i politiske uenigheter, men jeg måtte bruke advokat for å stoppe trakasseringen som fulgte.
- I *Norsk Folkehjelp* har jeg jobbet med å samle inn penger til krisesenter i Kurdistan og fremme kvinner situasjon i Kurdistan. Jeg jobbet helt aleine med dette selv om det var andre norske kvinner med i styret. Jeg prøvde å gjøre noe breiere og samlet inn penger for Palestina. Det var mye arbeid, men førte meg ikke nærmere de andre damene i styret. Derimot fikk jeg mye respons fra kurdere som kritiserte meg for å drive støttarbeid for Palestina.

KRAV til majoritetskvinnebevegelsen:

- Prøve å bli mer bevisst og sette seg i minoritetskvinnens sted for å forstå hva vi driver med.
- Politisk må det begynne med å ha felles politiske handlingsplaner der det er mulig.
- Jobbe sammen med saker som opptar innvandrerkvinner, og tilsvarende fra vår side.

Det er stort behov for samarbeid slik at vi lærer om hverandres erfaringer.